

Olivia Rönning was gelukkig, verliefd en bruingebrand. Ze was net terug van een vakantie in Mexico toen ze binnenkwam bij de NOA, de Nationale Operatieve Afdeling van het politiebureau van Stockholm waar ze werkte. Ze begroette de collega's die ze in de gangen tegenkwam vrolijk en straalde zo dat meerdere van hen er een beetje van in de war raakten. Had ze iets geslikt? Zo kon je er zonder reden toch niet uitzien, vooral niet in deze tijden? Toen ze uiteindelijk de deur opende van het kantoor dat ze met Lisa Hedqvist deelde, zag ze meteen de doordringende blik van haar collega. 'Waarom zie je er zo vrolijk uit? Heb je helemaal geen last van vliegschaamte?'

Olivia glimlachte, hief haar handen en tikte tegen haar oren.

'Sorry, ik hoorde het niet goed. Slecht ontvangst hierbinnen.'

'Je hebt waarschijnlijk zo'n koraaldier in je oor. Ik heb gehoord dat die levensgevaarlijk zijn. Gelukkig zie je er in elk geval goed uit.'

Lisa stond op van haar stoel en omhelsde Olivia stevig. Ze had een nieuw parfum op dat Olivia niet herkende. Misschien was het zelfs vermengd met een zweem transpiratie, wat heel logisch was omdat het niet bepaald koel was in de kamer. De zon stroomde door het nogal vieze raam naar binnen en de luchtverplaatsing die werd veroorzaakt door de omhelzing zorgde ervoor dat er kleine stofdeeltjes in de stralen dansten. Olivia smoorde een nies bij Lisa's oor.

'Gezondheid en welkom thuis. Hebben jullie het leuk gehad? Je hebt niet bepaald veel foto's geplaatst.' Lisa maakte zich los van Olivia, trok haar shirt naar beneden en ging weer zitten.

Olivia zette haar schoudertas neer, haalde de haarklem uit haar donkere haar en vormde er een nieuwe sprietige knot mee. 'We hebben het fantastisch gehad,' zei ze. 'En ja, ik weet het. Ik ben min of meer gestopt met Insta, maar ik heb een heleboel foto's om je mee te pesten.' Ze ging op haar stoel zitten, die plotseling in een dalende lift veranderde. Haar kin sloeg bijna tegen het bureau. 'Jezus!' Olivia keek naar Lisa, die dubbelboog van het lachen. 'Heb jij ermee geknoeid?'

'Nee!' Lisa's lacht vulde het saaie kantoor en de stofdeeltjes, die daarnet nog gedanst hadden, vlogen nu als kleine gevechtsvliegtuigjes in het rond. 'Ik zweer dat ik hem niet aangeraakt hebt.'

Olivia stond op van haar vernederende positie en onderzocht de stoel, maar geen van de hendels deed wat hij moest doen. Uiteindelijk gaf ze het op, reed hem weg en pakte een klapstoel die bij de muur stond. Hij was een beetje te hoog, maar voorlopig moest ze het ermee doen.

Lisa was inmiddels een beetje bijgekomen van haar lachbui en veegde de tranen uit haar ogen. 'Dat had ik echt nodig. Je had je gezicht moeten zien.'

'Fijn dat ik je vreugdeloze bestaan heb kunnen opvrolijken. Is het hier niet verschrikkelijk warm?'

'Ja, zo heet als in de Hades. Er is iets mis met de airco.'

Olivia liep naar het raam en pakte de greep vast.

'Dat heeft geen zin,' zei Lisa. 'Het kan niet open.'

'Wat is dit? Gaat alles stuk als ik weg ben?'

'Yep.' Lisa glimlachte. 'Het is vakantie geweest en niet alleen voor jou.'

'Ik weet het. Hoe heb jij het gehad?'

'Leuk, hoewel... Ik ben naar mijn moeder op Åland geweest en het stortregende aan een stuk door, dus besloot ik samen met een vriendin om een lastminutereis naar Malaga te boeken.'

'Gezellig.'

'Jazeker. Het was er 45 graden. Ik heb bijna de hele week in mijn hotelkamer naar adem gesnakt terwijl het hier 30 graden was en de zon volop scheen. Waaraan iedereen ons voortdurend herinnerde door foto's te plaatsen van hun fantástische dagen op steigers aan het water, héérlijke barbecue-avonden en absoluút mágische cocktails met tegenlicht.'

Olivia glimlachte en Lisa wees met haar pen naar haar. 'Dat wordt leedvermaak genoemd.'

'Dat is het niet. Het is gewoon fantastisch om je weer te zien,' zei Olivia. 'Ik heb je gemist.'

Dat klopte inderdaad. Lisa was niet alleen een collega, maar was een vriendin geworden. Ze hadden in het begin diverse aanvaringen gehad, maar konden inmiddels heel goed met elkaar overweg. Nu Mette uit het gebouw was verdwenen, was Lisa Olivia's veilige haven op het werk en ook een beetje daarbuiten. Ze wist dat ze Lisa kon vertrouwen en dat was goud waard. 'Hoe gaat het hier?' 'Goed wel. Ik ben vorige week teruggekomen en ben meteen in het diepe gegooid met die moord in Vårberg waarbij het slachtoffer in stukken gesneden is.'

'Daar heb ik over gelezen. Walgelijk. Maar jullie hebben de dader toch?'

'Ja, hij heeft zichzelf aangegeven. Hij heeft net een forensisch psychiatrisch onderzoek gehad en belandt waarschijnlijk bij de andere gekken.'

Lisa kreeg een onzekere blik in haar ogen. Olivia wist wat ze dacht. Lukas Bengtsson, die tegenwoordig haar Lukas was, had ook een aantal psychiatrische onderzoeken gehad. Hij was in Karsudden terechtgekomen, samen met de andere 'gekken', maar daar eindigden de overeenkomsten. Lukas was niet schuldig geweest aan de misdaad waarvoor hij was veroordeeld en zijn psychische aandoening was tegenwoordig onder controle.

'Ik bedoelde niet dat...' Lisa beet op haar lip.

'Dat begrijp ik.'

'Gaat het nog steeds goed met hem?'

'Ja.'

'En hebben jullie het fijn? Samen, bedoel ik?'

Olivia glimlachte. 'Het gaat fantastisch tussen ons. En jij?'

Lisa zuchtte zachtjes. 'Daar hoef je niet eens naar te vragen. Ik ben ermee gestopt. Je had mijn laatste date moeten zien, hij had...'

'Olivia Rönning.'

Olivia herkende de stem. Die was van Klas Hjärne, die in de deuropening stond. Hij was hun nieuwe chef; niet haar favoriet voor die positie, maar het was ook niet gemakkelijk om Mette Olsäter op te volgen.

'Heb je een momentje?' vroeg Hjärne.

Olivia keek naar Lisa, die onzichtbaar was voor Hjärne en een gezicht trok. Hij was ook niet populair bij Lisa.

'Jazeker. Hier?'

Dat was blijkbaar niet zo, want Hjärne was al uit de deuropening verdwenen. Olivia stond op en liep achter hem aan.

Toen ze zijn kantoor binnenliep zat hij al en gebaarde met zijn hand naar de stoel aan de andere kant van het bureau. Hjärne was klein, bijna kogelrond en niet bepaald fit. Hij had zijn positie via de academische weg bereikt. Olivia ging zitten. Het was aanzienlijk kouder in deze kamer, wat werd veroorzaakt door een kleine ventilator die koele lucht over het bureau blies.

'Dat was een lange vakantie.' Hjärne leunde naar achteren op zijn stoel en trok ter hoogte van zijn middel aan zijn overhemd, alsof hij hem wilde uitrekken zodat zijn buik onzichtbaar was, wat tamelijk zinloos was.

'Ja?' Olivia wist niet goed wat hij daarmee wilde zeggen.

'Mooi, mooi. Maar nu is het tijd om je mouwen weer op te stropen.'

'Absoluut.' Olivia ging ervan uit dat ze aan hetzelfde onderzoek als Lisa zou gaan werken. Het kwam haar prima uit om daar na de vakantie mee te beginnen. Een lopend onderzoek met een dader. Ze zou haar avonden en nachten aan niets anders dan Lukas hoeven te besteden. Een perfect voorzichtig begin.

'Ik wil dat je onderzoek doet naar een zaak in het gebergte van Arjeplog,' zei Hjärne.

'Wat?'

Hjärne glimlachte, waarschijnlijk omdat hij precies de ontstelde reactie kreeg die hij wilde hebben. Dat dacht Olivia tenminste. Hij boog zich naar voren, legde zijn armen op het bureau en gebaarde als een televisiepresentator die mediatraining had gevolgd. 'Er is een lijk in het berggebied aangetroffen en ik wil dat jij ernaartoe gaat om de kwestie te bekijken.' Hij wees naar Olivia terwijl hij 'jij' zei en leunde vervolgens weer naar achteren.

'Aha,' zei Olivia. 'Alleen?'

'Is dat een probleem?' Hjärne fronste zijn voorhoofd.

'Nee. Het is alleen een beetje ongewoon.'

'Je krijgt hulp en informatie van de plaatselijke politie, dus ik verwacht geen problemen. We hebben op dit moment weinig personeel en ik kan het niet verdedigen om daar meer mensen naartoe te sturen voor een oude zaak.'

'Oud?'

'Ja, heb ik dat niet gezegd?'

'Nee.'

'Het lijkt erop dat het slachtoffer een paar jaar onder de sneeuw begraven gelegen heeft.'

'Dat klinkt als een zaak voor het coldcaseteam.'

'Die hebben het razend druk. Ze hebben bijna een doorbraak in de Väsby-moord en hebben nog 193 andere zaken liggen. Bovendien is de vindplaats actueel. Ik vraag je opnieuw of het een probleem voor je is.'

'Nee, absoluut niet,' loog Olivia.

'Mooi.' Hjärne pakte een map van zijn bureau en gaf die aan haar.

'Hierin staat de informatie die we hebben. Op dit moment bevindt het lijk zich in het Forensisch Centrum in Umeå. Ik stel voor dat je daar met de trein naartoe gaat. Een paar uur meer of minder is niet belangrijk in deze zaak.'

Olivia pakte de map als een teleurgesteld kind aan. 'Wanneer vertrek ik?'

'Vanavond. Anita heeft een ticket voor de nachttrein naar Umeå voor je geboekt. Hoe je daarvandaan naar Arjeplog moet komen, zul je zelf moeten uitzoeken. Hou er rekening mee dat je twee tot drie dagen weg bent.'

'Oké.'

Hjärne vouwde zijn leesbril dicht om aan te geven dat het gesprek afgelopen was en Olivia stond op. Ze knikte naar hem, draaide zich om en liep kantoor uit. Het voorstel om de trein te nemen had niets met het milieu te maken, daar was ze heel zeker van. Hjärne leek geen klimaatknuffelaar te zijn. Het was eerder een manier om de ondergeschikte betekenis van de zaak in verhouding tot actuelere moorden te onderstrepen. Het was ook geen voorstel maar een feit, omdat het ticket al op haar naam was geboekt.

Olivia vond het echter geen probleem om met de trein te gaan. Ze had de afgelopen weken lang genoeg in vliegtuigen gezeten en kon zo een paar uur compenseren.

Toen ze terug was in haar kantoor had ze een heel andere houding dan toen ze was gekomen. Als het onder de oude omstandigheden was geweest, als Mette haar de opdracht had gegeven, had ze misschien gedacht dat ze uitverkoren was en had ze het beschouwd als een uitdaging om in haar eentje naar Arjeplog te gaan. Er waren echter geen 'oude' omstandigheden meer in haar leven. Mette werkte niet meer en ze wilde niet langer dan noodzakelijk bij Lukas weg zijn, dus voelde het voornamelijk als een straf.